

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Kateřiny Mrázové, Ph.D., v právní věci žalobce: **D. Č.**, zastoupen Mgr. Jiřím Slovákem, advokátem se sídlem Štěpánská 640/45, Praha 1, proti žalované: **Ředitelka Věznice Kuřim**, Blanenská 1191, Kuřim, v řízení o žalobě proti rozhodnutí 1. zástupce ředitelky Věznice Kuřim ze dne 20. 9. 2011, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí ze dne 13. 9. 2011 o uložení kázeňského trestu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí 1. zástupce ředitelky Věznice Kuřim ze dne 20. 9. 2011, kterým byla zamítnuta stížnost žalobce proti rozhodnutí ze dne 13. 9. 2011 o uložení kázeňského trestu **se zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12 922 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho advokáta Mgr. Jiřího Slováčka.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a shrnutí obsahu napadených rozhodnutí

[1] Žalobce se včas podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně dne 31. 12. 2011, domáhal vydání rozsudku, kterým by soud zrušil rozhodnutí 1. zástupce ředitelky Věznice Kuřim ze dne 20. 9. 2011 o zamítnutí stížnosti žalobce proti rozhodnutí ze dne 13. 9. 2011 o uložení kázeňského trestu odsouzenému - žalobci, spočívajícím v umístění do uzavřeného oddělení na dobu 20 dnů. Zároveň se domáhal zrušení i uvedeného rozhodnutí o uložení kázeňského trestu .

[2] Jak vyplývá z rozhodnutí o uložení kázeňského trestu odsouzenému ze dne 13. 9.2011, (bez uvedení sp. zn. i č. j.), kód vězně FMQ6X6, D. Č., dne 17. 8. 2011 byl při prohlídce na ložnici č. 5 na 8. oddělení nalezen mobilní telefon, bylo zjištěno, že tento telefon užíval odsouzený D. Č. ke kontaktu s jinými osobami ve výkonu trestu odnětí svobody i v civilním sektoru. Bylo shledáno, že tímto jednáním porušil § 28 odst. 2 písm. j), § 28 odst. 3 písm. a) a § 18 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o výkonu trestu odnětí svobody). Rovněž došlo k porušení § 25 vyhlášky MS č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen řád výkonu trestu), a ustanovení čl. 11 vnitřního řádu věznice. Odůvodnění rozhodnutí obsahovalo odkaz na spisový materiál č.j. VS 4/60/2011-33/prev/12 a shrnutí vyjádření žalovaného, z kterého je zřejmé, že nesouhlasí s tím, že telefon je jeho nebo že by ho nikdy užíval.

[3] Za uvedené jednání byl žalobci udělen podle ust. § 46 odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody kázeňský trest - celodenní umístění do uzavřeného oddělení na dobu 20 dnů.

[4] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 16. 9. 2011 stížnost. Pokud se týká důvodu této stížnosti, je v rozhodnutí odkázáno na písemné vyjádření odsouzeného. V odůvodnění rozhodnutí o stížnosti ze dne 20. 9. 2011 je uvedeno, že stížnost se zamítá, neboť kázeňský přestupek byl spáchán odsouzeným Č., což je prokázáno předloženými materiály, uložený kázeňský trest je úměrný závažnosti přestupku. Došlo k hrubému porušení citovaných ustanovení zákona o výkonu trestu odnětí svobody a řádu výkonu trestu.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

[5] Žalobce v žalobě uvedl, že dne 14. 11. 2011 podal proti napadenému rozhodnutí žalobu adresovanou Okresnímu soudu Brno venkov, a to s ohledem na znění § 76 odst. 5 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Tento soud usnesením ze dne 1. 12. 2011, č. j. 29C 186/2011-5,

řízení zastavil pro svoji věcnou nepříslušnost a poučil žalobce, že může do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení podat správní žalobu u místně příslušného krajského soudu.

[6] V žalobou napadených rozhodnutích se žalovaný opírá o zprávu o prošetření nálezů mobilních telefonů ze dne 2. 9. 2011, č. j. VS4/60/2011-33/pref/12, ze které vyplývá, že pracovníci Vězeňské služby manipulovali s nalezenými telefony tak, že nahlíželi do facebookových profilů, v telefonu uložených fotografií a dalších údajů. Dospěli k závěru, že jeden z mobilních telefonů patří žalobci, což dle jejich názoru vyplynulo z toho, že mobilní telefon požadoval odpověď na otázku místo narození. Zapnul se po zadání odpovědi Lanškroun, což je místo narození žalobce. Dále byl v telefonu nalezen facebookový profil D. D. Č. Rovněž zde byla nalezena fotografie dívky, která byla vyhodnocena tak, že jde o družku žalobce slečnu K. K.

[7] Žalobce popírá, že se se jednalo o jeho telefon nebo, že by tento telefon užíval. Postup žalovaného ve věci je v rozporu se základními principy správního řízení. Rozhodnutí neobsahuje žádnou logicky uzavřenou úvahu vedoucí k závěru, že žalobce nalezený telefon užíval, opírá se pouze o vágní úvahy o tom, kdo je na facebookové fotografií. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu není opřeno o konkrétní důkazy, není zřejmé, které skutečnosti vzal žalovaný za prokázané a jak se vypořádal s argumenty žalobce.

[8] Ve věci je zásadní skutečnost, že došlo k porušení práva na soukromí v podobě nezákonných zásahů do informací uložených v mobilních telefonech. Postup, který zvolil žalovaný je možný jen po předchozím povolení soudce v trestním řízení. Došlo k zásahu do práva na ochranu soukromí a korespondence zakotveného v čl. 7 odst. 1 Listiny a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[9] Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 27. 3. 2012 navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl. Především namítl nedostatek procesní způsobilosti žalované ve smyslu § 33 s. ř. s. Dle jeho názoru by měl soud z tohoto důvodu řízení zastavit, neboť se jedná o neodstranitelnou vadu. Věznice nemá právní subjektivitu a nemůže sama jednat před soudem. Žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR č.j. 21Cdo 171/2003-50 z 10. 6. 2003. Konstatoval, že organizace Vězeňské služby České republiky se odlišuje od ostatních bezpečnostních sborů, Vězeňská služba České republiky byla zřízena zákonem č. 555/92 Sb., který tuto určuje jako celek, jednak jako účetní jednotku, jednak jako organizační složku státu, jednak jako správní úřad. Jednotlivé věznice jsou pouze organizačními jednotkami Vězeňské služby ČR. Pokud by byl soud názoru, že jde o odstranitelnou vadu, má žalovaná za to, že místně příslušný soud k projednání žaloby by mohl být Městský soud v Praze. Žalovaný zopakoval, jakým způsobem byl v rozhodnutí ze dne 13. 9. 2011 popsán skutek, za který byl uložen kázeňský trest. Uvedl, která ustanovení jakých předpisu byla porušena tak, jak je uvedeno v tomto rozhodnutí. Dále

zopakoval, co bylo uvedeno v rozhodnutí ze dne 20. 9. 2011 o zamítnutí stížnosti proti uložení kázeňského trestu. Konstatoval, že o stížnosti rozhodl první zástupce ředitelky věznice Kuřim.

[10] Žalovaný zdůraznil, že podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody se na řízení podle tohoto zákona nevztahuje správní řád. Postup při řízení o kázeňských přestupcích odsouzených a ukládání kázeňských trestů však není nahodilým procesem, v souladu s § 81 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody byla vydána ministerstvem spravedlnosti prováděcí vyhláška č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, která v § 56 a násl. stanovuje pravidla pro řízení o kázeňských trestech. V rámci vnitřních předpisů došlo k úpravě postupu při uplatňování kázeňské pravomoci nad odsouzenými nařízením generálního ředitele VS ČR č. 16/2010, ve znění pozdějších předpisů.

[11] V kázeňském řízení má význam požadavek flexibility rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznici v reálném čase. Na rozhodnutí o kázeňských trestech tedy nelze klást nároky srovnatelné s jinými rozhodnutími správních orgánů. Napadené rozhodnutí však přesto obsahuje přesnou specifikaci rozhodujícího orgánu i odsouzeného, výrokovou část, popis skutku, závěr o porušení konkrétní právní normy a poučení o opravném prostředku, jakož i datum a podpis. Rovněž z rozhodnutí o stížnosti je seznatelné kdo, kdy, proč a jakým způsobem rozhodl.

[12] Dozor nad dodržováním právních předpisů při výkonu trestu, včetně prověřování rozhodnutí Vězeňské služby, provádí pověřený státní zástupce krajského státního zastupitelství (§ 78 zákona o výkonu trestu odnětí svobody). Na základě řádu výkonu trestu odnětí svobody má kontrolní pravomoci, pokud jde o dodržování práv odsouzených, i veřejný ochránce práv. Tyto orgány představují dostatečné záruky, aby v souvislosti s výkonem trestu nedocházelo ve věznicích k excesům. V případě žalobce bylo postupováno v souladu s výše uvedenými předpisy.

[13] Pokud žalobce namítal, že došlo ke zprovoznění vypnutého telefonu a analyzování údajů bez předchozího povolení soudce v trestním řízení, je nutno konstatovat, že telefon nebyl vypnutý, ale měl zablokovanou pouze klávesnici. Z čl. 8 odst. 2 Evropské úmluvy vyplývá, že v případech stanovených zákonem a nezbytně nutných v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti atd., je možno, aby státní orgán zasahoval do práva na respektování soukromého života, obydlí a korespondence. Předpisem, který uvedená práva omezuje, je právě zákon o výkonu trestu odnětí svobody. V § 27 jsou stanovena omezení a zbavení některých práv a svobod po dobu výkonu trestu odnětí svobody. Omezeno je mimo jiné právo na nedotknutelnost osoby a jejího soukromí, svobodu pohybu a pobytu, zachování listovního tajemství a tajemství jiných písemností, záznamů a zpráv o právo svobodné volby povolání. Oprávnění Vězeňské služby jsou pak zapracována do dalších ustanovení uvedeného zákona, § 17 upravuje právo na korespondenci, § 18 právo na užívání telefonu.

IV. Replika žalobce

[14] Žalobce uvedl, že odkaz na rozsudek Nejvyššího soudu z roku 2003 nebyl případný. V předmětné věci jde o správní, nikoliv civilní soudnictví a je zde pravidlem, že žalovaný správní orgán je pouze organizační složkou státu.

[15] Žalobce zdůraznil, že předmětné rozhodnutí je především nepřezkoumatelné, není patrné, které skutečnosti vzal správní orgán za prokázané. Lze pouze spekulovat, že obsah mobilního telefonu a facebookový profil vedl žalovaného k závěru, že žalobce tento telefon používal. Pokud žalovaná tento poznatek měl, nesdělil ho. Poukaz na oprávnění dozorového státního zástupce a veřejného ochránce práv je irelevantní, navíc v předmětné věci nijak nezasahovali.

V. Posouzení místní příslušnosti soudu

[16] Věc byla zdejším soudem původně vedena pod. zn. 29 A 1/2012. Krajský soud dospěl k závěru, že žalovaným v předmětné věci má být Vězeňská služba České republiky, se sídlem Soudní 1672/1a, Praha 4, jako orgán, který rozhodl v posledním stupni. Usnesením č. j. 29 A 1/2012-40 ze dne 26. dubna 2012 věc postoupil Městskému soudu v Praze, neboť podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění platném do 31. 12. 2011, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je v řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni.

[17] Městský soud v Praze vyslovil s tímto postupem nesouhlas, a to s odkazem na § 51 odst. 1 a § 52 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí a svobody. Z uvedených ustanovení vyplývá, že kázeňskou pravomocí je ze zákona nadán generální ředitel Vězeňské služby a ředitelé věznic, kteří mohou zmocnit jiné zaměstnance k výkonu kázeňské pravomoci. Správním orgánem rozhodujícím v posledním stupni v případě, že jde o vydání rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, je tedy ředitel věznice, který k výkonu uvedené pravomoci může zmocnit jiného zaměstnance. Ředitelé věznic jako vedoucí funkcionáři věznice, jež jsou organizační jednotkou Vězeňské služby, sice jednají jménem Vězeňské služby, vykonávají však kázeňskou pravomoc jako zákonem stanovení služební funkcionáři tohoto bezpečnostního sboru.

[18] Nejvyšší správní soud shledal výše uvedenou argumentaci Městského soudu v Praze důvodnou a usnesením č. j. Nad 48/2012-55 ze dne 26. 7. 2012 rozhodl, že k řízení je místně příslušný Krajský soud v Brně. Uvedl: *„Ředitelé jako vedoucí funkcionáři věznice, jež je organizační jednotkou Vězeňské služby, sice jednají jménem Vězeňské služby, nicméně vykonávají kázeňskou pravomoc jako zákonem stanovení služební funkcionáři tohoto bezpečnostního sboru. Ředitelé jednotlivých věznic, stejně jako Generální ředitel Vězeňské služby, jsou proto ve věcech kázeňských přestupků odsouzených správními orgány jako fyzické osoby vykonávající ve struktuře vojensky organizovaného sboru zákonem svěřenou rozhodovací pravomoc. V daném případě byla správním orgánem, který rozhodl v posledním stupni ve smyslu ust. § 69 s. ř. s., ředitelka věznice Kuřim, jenž má sídlo v obvodu Krajského soudu v Brně.“*

[19] Vzhledem k uvedenému závěru Nejvyššího správního soudu krajský soud na straně žalované jednal s ředitelkou Věznice Kuřim. Krajský soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikovaném ve Sb. NSS 534/2005 uvedl, že *„V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 65 a násl.*

s. ř. s. není osoba žalovaného určena tvrzením žalobce, ale kogentně ji určuje zákon. Je tedy věcí soudu, aby v řízení jako s žalovaným jednal s tím, kdo skutečně žalovaným má být, a ne s tím, koho chybně označil v žalobě žalobce; zvláštní usnesení o tom soud nevydává (§ 53 odst. 2 s. ř. s. a contrario).“

VI. Posouzení věci Krajským soudem v Brně

[20] Soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a shledal, že žaloba **je důvodná**. Při posuzování důvodnosti žaloby postupoval soud podle s. ř. s., vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel z kopie správního spisu, kterou obdržel od žalovaného. Soud neměl žádné pochybnosti o kompletnosti a totožnosti této kopie.

[21] Žalobce v žalobě soudu navrhl, aby, pokud má pochybnosti o věcné příslušnosti, podal návrh na určení příslušnosti zvláštnímu senátu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Soud konstatuje, že pochybnosti o věcné příslušnosti nemá, rovněž žalovaný nevznesl námitky, pokud se týká věcné příslušnosti. Věcná příslušnost správního soudu vyplývá z ust. § 52 odst. 4 zákona o výkonu trestu odnětí svobody.

[22] Jak je výše uvedeno, žalobce v předmětné věci vznesl více námitek. Soud se v první řadě zabýval námitkami týkajícími se náležitosti napadeného rozhodnutí. Žalobce konkrétně namítl, že postup žalovaného je v rozporu se základními principy správního řízení, rozhodnutí není důsledně opřeno o konkrétní důkazy, není zřejmé, které ze skutečností zachycených v protokolu o šetření ze dne 2. 9. 2011 vzal žalovaný za prokázané a jak se vypořádal s argumenty žalobce, neobsahuje žádnou logicky uzavřenou úvahu vedoucí k závěru, že žalobce nalezený telefon užíval.

[23] Podle § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody na řízení podle tohoto zákona se nevztahuje správní řád. Z uvedeného vyplývá, že náležitosti odůvodnění rozhodnutí nelze posoudit dle § 68 správního řádu. Pravidla pro ukládání kázeňských trestů jsou upravena v § 47 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, pravidla o řízení o kázeňských trestech jsou upravena v § 56 a násl. řádu výkonu trestu odnětí svobody. V § 58 odst. 5 je stanoveno, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o opravném prostředku. V § 60 odst. 3 je stanoveno, že rozhodnutí o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu zaměstnanec Vězeňské služby na předepsaném tiskopisu písemně odůvodní. Je zřejmé, že uvedené právní předpisy neukládají povinnost odůvodnit rozhodnutí o uložení kázeňského trestu obdobným způsobem, jak je stanoveno v § 68 odst. 2 správního řádu.

[24] Soud však konstatuje, že podle ust. § 177 odst. 1 správního řádu „základní zásady činnosti správních orgánů uvedené v § 2 až 8 se použijí při výkonu veřejné správy i v případech,

kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje.

[25] Žalobce namítal rozpor se základními zásadami správního řízení. Soud připomíná, že v § 2 odst. 4 správního řádu je zakotvena povinnost správního orgánu dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem daného případu, a aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. V § 3 je pak zakotvena povinnost zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

[26] Je zřejmé, že aby bylo možno posoudit, zda správní orgán dostal v dané věci svým povinnostem, zakotveným v základních zásadách, je nezbytné, aby jeho rozhodnutí bylo dostatečným způsobem odůvodněno. Z odůvodnění musí jednoznačně vyplývat, jaké byly konkrétní okolnosti daného případu a jaké byly myšlenkové úvahy správního orgánu.

[27] Soud také připomíná, že podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonnost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumávání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny.

[28] V uvedeném článku je zakotveno právo na spravedlivý proces. Aby toto právo mohlo být realizováno, je rovněž nezbytné, aby účastník řízení znal důvody a úvahy správního orgánu, které vedly k tomu, proč správní orgán rozhodl konkrétním způsobem. Jinak by totiž nebylo možno přezkoumat zákonnost takového rozhodnutí.

[29] Žalovaný ve vyjádření k žalobě použil argumentaci uvedenou v usnesení Ústavního soudu ze dne 21.10.2008, sp. zn. I.ÚS 1785/08, že „na rozhodnutí o kázeňských trestech nelze klást nároky srovnatelné např. s rozhodnutím správního orgánu nebo soudu. V kázeňském řízení vystupuje významněji požadavek na flexibilitu rozhodování a snaha udržovat pořádek a bezpečnost ve věznicích v reálném čase“.

[30] Soud si je vědom specifčnosti rozhodování o kázeňských trestech ve výkonu trestu odnětí svobody. Nelze však připustit, aby se ten, komu je trest ukládán, neseznámil s tím, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel, s úvahami, kterými byl při posuzování věci veden, s tím, jak byly vyhodnoceny jeho námitky uvedené ve stížnosti, pokud nebyly shledány důvodnými.

[31] Obsah napadeného rozhodnutí i rozhodnutí jemu předcházejícího je uveden v odst. [4] tohoto rozhodnutí. Soud připomíná, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není vůbec zřejmé, jak se žalovaný vypořádal s námitkami vznesenými žalobcem ve stížnosti. Žalovaný se totiž námitkami žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nezabýval. Přitom ve stížnosti, která je součástí správního spisu, a na kterou je v rozhodnutí odkázáno, je vzneseno několik námitek. Žalovaný pouze konstatoval a znovu zopakoval, že žalobce předmětný přestupek spáchal a uložený trest je úměrný jeho závažnosti.

[32] Nedostatek alespoň stručného odůvodnění rozhodnutí je procesní vadou a rozhodnutí činí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.).

[33] Soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 12. 2010, sp. zn. 57A 5/2010, o žalobě proti rozhodnutí o nezaházení kázeňského trestu ve výkonu vazby. Podle tohoto rozsudku *„základním předpokladem přezkoumatelnosti rozhodnutí soudem je vždy jeho odůvodnění. Bez odůvodnění by soud nemohl vyloučit případnou svévoli rozhodujícího orgánu, porušení principu rovnosti, zákazu diskriminace apod., tedy kvalifikovaně posoudit, zda správní orgán v konkrétní věci respektoval základní postuláty vtělené do základních zásad činnosti správních orgánů...“*

[34] Krajský soud v Plzni zde aplikoval závěry rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2005, č.j. 6A 25/2002-42, publikované ve sb. NSS č. 906/2006, podle kterých *„Absolutní či neomezené správní uvážení v moderním právním státě neexistuje. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu.“*

[35] Vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí se soud nezabýval dalšími žalobními námitkami.

VII. Závěr a náklady řízení

[36] Soud posoudil žalobu jako důvodnou a napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil (§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.). Současně podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku tedy, že napadené rozhodnutí je nutno odůvodnit do té míry, aby bylo přezkoumatelné, je žalovaný dle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán.

[37] Úspěšný žalobce má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobci vznikly náklady v souvislosti se zastoupením advokátem a se zaplacením soudního poplatku ve výši 3.000 Kč.

[38] Advokát žalobce vyčíslil náklady řízení v podání ze dne 11. 2. 2013, kdy požadoval náhradu za přípravu a převzetí zastoupení dne 17. 10. 2011, poradu s klientem 27. 10. 2011, poradu s klientem 5. 11. 2011, poradu s klientem 25. 11. 2011, poradu s klientem 19. 1. 2013, repliku k vyjádření žalované z 11. 2. 2013. Za úkon požadoval náhradu 2.500 Kč. Dále požadoval náhradu ve výši ½ za zmeškaný úkon, kdy odmítla věznice žalobce předvést a neumožnila zástupci nahlédnutí do spisu dne 7. 11. 2011 a za výzvu do VV Pardubice 1. 2. 2011. Požadoval rovněž cestovní náklady vzniklé v listopadu 2011 z Praha – Kuřim a zpět a Praha

centrum - VV Ruzyně a zpět ve výši 1.545 Kč. Ke všem úkonů pak požadoval režijní paušál a DPH, celkem 25. 948 Kč. V podání ze dne 12. 2. 2013 zástupce žalobce uplatnil požadavek na náhradu za zaplacený soudní poplatek. V podání ze dne 7. 11. 2013, kterým učinil zástupce žalobce návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu, a to rozhodnutí ve věci, uplatnil rovněž požadavek na náhradu za tento úkon vůči státu.

[39] Soud přípisem ze dne 12. 11. 2013, doručeným téhož dne, vyzval advokáta žalobce k doplnění vyčíslení nákladů řízení. Požadoval, aby doložil, že uplatněné úkony se uskutečnily, v případě opakovaných porad se žalobcem zdůvodnil jejich nutnost, aby soud mohl posoudit, zda se jednalo o účelně vynaložené náklady. Dále soud požadoval doložit nezbytně nutné doklady k rozhodnutí o cestovních nákladech. Advokát žalobce na tento přípis nereagoval, soud tedy přiznal náklady, které byly zřejmé ze soudního spisu.

[40] Odměna žalobcova advokáta a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k čl. II vyhlášky č. 486/2012 Sb. byl na právní služby poskytnuté do 31. 12. 2012 aplikován advokátní tarif ve znění účinném do tohoto data. V daném případě se jednalo o dva úkony právní služby učiněné do konce roku 2012, a to převzetí a příprava zastoupení, sepis žaloby, a dva režijní paušály, ve výši 2 x 2 100 Kč a 2 x 300 Kč, [§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012], tedy celkem 4 800 Kč. Za úkon učiněný po 31. 12. 2013, a to podání repliky k vyjádření žalovaného 11. 2. 2013 byla přiznána odměna 3 100 Kč a režijní paušál 300 Kč, celkem 3 400 Kč. [§ 6 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu, ve znění účinném po 31. 12. 2012]. Odměna a náhrada hotových výdajů tedy činí dohromady 8 200 Kč. Protože advokát žalobce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku 1 722 Kč, odpovídající dani, kterou je zmíněná právnická osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění účinném od 1. 1. 2013 (§ 57 odst. 2 s. ř. s.). Žalobci dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Celkem mu tedy vůči žalovanému byla přiznána náhrada nákladů ve výši 12 922 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

[41] O náhradě nákladů za návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a odst. 8 zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích soud nerozhodoval, neboť pro to nenastaly podmínky v uvedeném ustanovení předpokládané. Soud postupoval podle odst. 3 uvedeného ustanovení, podle kterého se k návrhu dále nepřihlíží, pokud soud provede do 30 dnů ode dne doručení návrhu všechny procesní úkony, u nichž dle navrhovatele dochází k průtahům.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 5. prosince 2013

JUDr. Zuzana Bystřická, v. r.
předsedkyně senátu